

(2) cit. zák., neboť všechny podmínky jeho, společná domácnost a byt, příslušenství k rodině jsou k tomu dány. Že tento syn prohlásil, že v nájmu pokračovati nechce, nebylo vypovídající stranou ani tvrzeno. Tím se stal Jaroslav J. nájemníkem bytu, na nějž se vztahuje zákon o ochraně nájemců, a mohl by z něho býti vypovězen jen podle předpisů tohoto zákona. Poněvadž však i žalovaná po opuštění bytu otcem jest za svého souhlasu považována žalující stranou za nájemnici téhož objektu, je tedy se svým bratrem spolunájemnicí. Práva plynoucí oběma z nájemního poměru přísluší jim společně a nedílně a tento poměr tvoří jednotnou a nedílnou obligaci. Takový poměr s několika osobami jako nájemníky nelze však zrušiti prohlášením, výpovědí jen k jednomu z nich.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ustanovení § 6 zák. o ochr. nájemníků vyložil odvolací soud na souzený případ správně a jsou výtky po této stránce mu činěné neopodstatněné. Podle tohoto zákonného ustanovení přecházejí nájemní práva na příslušníky rodiny nájemníkovy, neprohlásí-li do týdne, že nechtějí pokračovati v nájemním poměru. Že nezl. Jaroslav J. prohlásil, že v nájmu pokračovati nechce, žalobci netvrdili, takže platí o něm zákonná domněnka, že v poměru nájemním pokračoval, a proto jest bezpodstatnou výtku dovolatelů, že odvolací soud pochybil, nezjistiv, zda nezl. Jaroslav J. konkludentním činem nepřestal býti nájemníkem. Neprávem také vytýká dovolání napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení v otázce, že tu jde o nedělitelný poměr nájemní. Jest nesporno, že žalovaná jest považována žalobci po opuštění bytu otcem za nájemnici bytu, ale také jejímu bratru nezl. Jaroslavu J-ovi přísluší k témuž bytu právo nájemní, jak shora bylo dovedeno. Oba jsou tedy ohledně téhož bytu v poměru právním, založeném ne sice na smlouvě, nýbrž na zákoně, a tu podle § 888 obč. zák., jestliže dvě nebo několik osob slíbí někomu totéž právo k téže věci, nebo je od někoho přijmou, jsou i pohledávka, i dluh děleny podle zásad o spoluvlastnictví § 825 a násl. obč. zák. V souzeném případě přísluší podle povahy věci oběma nájemníkům nedílné společné nájemní právo. Správně proto uznal odvolací soud, že takový poměr s více nájemníky nelze zrušiti výpovědí jen proti jednomu z nich, jak se to stalo v souzeném případě.

Čís. 12458.

K rozhodnutí o tom, zda má býti dána obcí v Čechách výpověď z nájemní smlouvy, jest příslušná obecní rada, nikoliv obecní zastupitelstvo.

Stačí, byla-li výpověď k 31. říjnu doručena dne 15. října.

Proti výpovědi a vrácení najatého předmětu nelze započtením uplatňovati nárok na vrácení jistoty.

Proti nároku na zaplacení činže nelze uplatňovati započtením nárok na vrácení jistoty, není-li dosud zjištěno, zda nájemce kromě dlužné činže má i jiné závazky.

(Rozh. ze dne 17. března 1933, Rv I 427/33.)

Žalovaný měl od žalující městské obce v Čechách v pachtu hostinec. Na základě usnesení městské rady navrhla žalující obec, by byl proti žalovanému vydán vyklizovací příkaz ke dni 31. října 1932. Jako důvod vyklizení uváděla obec, že byl žalovaný v prodlení s placením činže. Proti vyklizovacímu příkazu, jenž byl žalovanému doručen dne 15. října 1932, namítl žalovaný mimo jiné: 1. že mu byl vyklizovací příkaz doručen opožděně, 2. že k rozhodnutí o tom, by mu byla dána výpověď, bylo oprávněno jen obecní zastupitelstvo, nikoliv městská rada, 3. že jest sice dlužen činži, avšak že má u žalující obce jistotu, již namítá započtením. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** ponechal vyklizovací příkaz v platnosti a uvedl k vyvrácení námitky započtení, že jest započtení nepřipustné, ježto nárok na vyklizení není stejnorodý s nárokem na vrácení jistoty. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správný jest názor odvolacího soudu, že pro rozhodnutí se k výpovědi nájemní smlouvy jest příslušná městská rada a nikoliv městské zastupitelstvo. Neboť ani § 31 obecního zřízení pro Čechy, ani § 23 čís. 3 obecní finanční novely nezařaduje rozhodnutí o tom do příslušnosti městského zastupitelstva a nelze na to souditi ani úsudkem z opaku z rozhodnutí nejvyššího správního soudu čís. 7232/28 sb. n. spr. s. Naopak vyhrazuje § 31 čís. 1 obec. zřízení pro Čechy zastupitelstvu jen usnesení o tom, má-li býti učiněno opatření co do kmenového jmění, avšak v ý k o n tohoto usnesení patří podle § 51 obec. zřízení pro Čechy městské radě jakožto orgánu, vedoucímu správu. Takovýmto výkonem schválené nájemní smlouvy jest i výpověď na základě ustanovení schválené nájemní smlouvy. Jde zde proto jen o správu obecního kmenového jmění a nikoliv o zásadní opatření co do kmenového jmění. Třebaže se nevztahuje § 31 čís. 3 zákona na ochranu nájemníků na souzený případ, jest v něm naléztí oporu pro zmíněný názor. Nelze dovolateli přisvědčiti ani v tom, že výpověď nemá platnosti proto, že mu byla v rozporu se stěhovacím řádem pro Čechy ze 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n., doručena až 15. října 1932, neboť přehlíží, že podle § 1 platí i stěhovací řád jen potud, pokud se strany nesmluvily jinak. Přichází proto k účinnosti ustanovení § 563 c. ř. s., podle něhož musí soudní výpověď, aby měla platnost ve lhůtě nejbližší příští, býti doručena před vypršením lhůt v § 560 čís. 1 a 2 c. ř. s. ustanovených. To se stalo. Neboť, ana byla doručena výpověď 15. října 1932 k 31. říjnu 1932, připadla celá smluvená čtrnáctidenní výpovědní lhůta žalovanému k dobru. Tvrdí-li dovolatel, že mu i podle zákona o ochraně nájemníků přísluší čtvrtletní výpovědní lhůta, odporuje si sám, an napřed tvrdil, že zákon ten nemá ustanovení o výpovědních lhůtách. Že nelze namítati proti

výpovědi a vrácení najatého předmětu k započtení nárok na vrácení kauce asi 6.300 Kč odůvodnily nižší soudy sice správně. Nejde však o takovéto započtení, nýbrž o započtení na nárok na činži, jež by ovšem bylo podle § 1438 obč. zák. přípustné, avšak brání mu ustanovení § 1439 obč. zák., podle něhož jest započtení mezi splatnou a nesplatnou pohledávkou nepřípustné. Nárok na vrácení kauce není ještě splatným, neboť kauce jest podle čl. XII nájemní smlouvy zástavou k zajištění všech smluvních závazků nájemce, mezi něž patří i závazek k náhradě škody způsobené nájemcem nebo jeho lidmi na najatém předmětu (čl. V smlouvy a § 1111 obč. zák.). Není však zjištěno, zda žalovaný kromě dlužné činže nemá jiné závazky, a není proto skutkového podkladu pro zánik zástavního práva a pro vrácení kauce podle § 469 obč. zák.

Čís. 12459.

Bylo-li manželství tuzemky s cizozemcem uzavřeno v tuzemsku, manželka nabyta sňatkem podle manžela domovského práva v cizozemsku, manželé neměli v tuzemsku společného bydliště a manželka má trvalé bydliště v tuzemsku, — jest k žalobě o rozvod (o rozluku) manželství ustanoviti tuzemský soud podle § 28 j. n.

(Rozh. ze dne 17. března 1933, Nd I 122/33.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. krajský soud civilní v Praze za onen soud tuzemský, jenž bude místně příslušný k provedení řízení a k rozhodnutí o žalobě, kterou hodlá podati Louisa L-ová, soukromnice v Praze, proti MUDr. Ervínu L-ovi, lékaři ve Vídni o rozvod po případě o rozluku manželství.

D ů v o d y:

Podle obsahu návrhu a přiložených dokladů bylo manželství uzavřeno dne 21. října 1931 u magistrátu hlavního města Prahy, manželka nabyta sňatkem podle manžela domovského práva ve Vídni, manželé neměli v tuzemsku společné bydliště a manželka má trvalé bydliště v Praze. Za tohoto stavu věci není v tuzemsku soudu místně příslušného pro zamýšlenou žalobu, a to ani podle § 76 j. n. ani podle § 100 j. n. v doslovu čl. II. čís. 2 zákona ze dne 8. července 1930, čís. 130 sb. z. a n. Podle dvorního dekretu ze dne 15. července 1796 vyhlášeného jako příloha II. dvor. dekretu ze dne 23. října 1801, čís. 542 sb. z. s. jest uznáno tuzemské soudnictví pro manželské žaloby, když se aspoň jeden z cizozemských manželů v tuzemsku usadil nebo trvalé bydliště zvolil a jest pak posuzovati takové manželské žaloby podle zákonů oné země, kde bylo manželství uzavřeno. Náleží tedy tato občanská věc právní k pravomoci tuzemských soudů, ale není tu soudu místně příslušného a bylo proto použiti § 28 j. n. (tak také na př. rozh. čís. 1807, 5060, 8745 sb. n. s. a j.).